

at undgaae en Ansigtighed, i den der brugte Ordbrøining, forsaavidt det hedder: „Derfor den Mishandlede Død kan tilskrives en tilfældig Omstændighed og altsaa ikke stod i en saadan umiddelbar Forbindelse med Mishandlingen, at den maatte kunne forudsæes som en rimelig Følge af samme“. Den Side 227 fremsatte Bemærkning med Hensyn til et af Mindretallet specielt paaberaabt Exempel, hvilket atter paa dette Sted er fremhævet, finder ogsaa her Anvendelse.

Den ommeldte Meningsforskjellighed imellem Kommissionens Medlemmer viser fremdeles sin Virkning ved Udkastets § 202. Samtlige Medlemmer ere enige om, at der er Anledning til, i Righed med hvad der er foreslaaet i Udkastets § 184, at aabne Udgang til en Formildelse af Straffen, hvor en Voldsgerning, der ifølge sin Beskaffenhed hører ind under § 201, er forøvet i en ved Mishandling eller grov Fornærmelse af den Overfaldne fremkaldt oprørt Sindstemning; men medens Fleertallet ikkun mener, at der bør indrømmes en Straffenedsættelse indtil 2 Maaneders simpelt Fængsel, hvor den Mishandlede, uden bevislig at have villet det eller at have kunnet forudsæe en saadan Følge af sin Gjerning som rimelig, ved denne bliver Marsag til en Bemæstelse eller anden af de i § 201 omhandlede betydelige Legemsbeskadigelser, behøves der ifølge Mindretallets Anstuelse ikke nogen Bestemmelse som den i Slutningen af § 202 af Fleertallet foreslaaede — hvorfor Mindretallet indstiller, at Ordene: „eller i de i § 201 sidste Afsnit ommeldte Tilfælde ikke under 2 Maaneders“ undgaae —, da Gjerningsmanden under de anførte Forudsætninger kun bør straffes efter den af Mindretallet foreslaaede nye Paragraph, der skulde have sin Plads efter § 202.

Bestemmelserne i Udkastets § 203 om Nedsættelse eller efter Omstændighederne endog fuldstændig Bortfalden af Strafsvarer for Vold i Slagsmaalstilfælde og i § 204 om Straf for nagtsom Legemsbeskadigelse af den i § 201 omhandlede Beskaffenhed — hvilke Bestemmelser i det Væsentlige stemme med de nugældende Regler —, trænge formeentlig ikke til videre Omtale. Man skal derfor, inden Kapitlet om Vold forlades, endnu kun bemærke,

at det har været Gjenstand for Kommissionens omhyggelige Prøvelse, hvorvidt der maatte være Anledning til her, saavel som i Kapitlet om Drab, at optage særegne Regler for det Tilfælde, at Flere have deeltaget i en Voldsgerning, der ved en Enkelt's Handling eller som Følge af de Fleres forenede Virksomhed har medført en betydelig Skade, uden at denne just kan siges at have været tilstigt af hver enkelt af Deeltagerne. Man er imidlertid kommen til det Resultat, at saadanne særegne Regler — som bl. A. findes i den norske Straffelov — ikke behøves, eftersom de givne Straffebestemmelser, sammenholdte med Reglerne i Udkastets 5te Kapitel om Meddeeltagighed, formeentlig ville indeholde den fornødne Anvisning til, hvorledes hver enkelt Deeltager i en Voldshandling efter Beskaffenheden af denne saavel som af hans Deeltagelse i den og hans bestemte eller ubestemte, Hensigt rettelig bør straffes.

Til 20de Kapitel.

(Om Duell.)

Det tør forudsættes at være almindelig erkjendt, at de i Jd. 17de Marts 1741 indeholdte Straffebestemmelser angaaende Udfordringer og Dueller — hvorfor efter Omstændighederne endog kvalificeret Bidsstraf foreskrives — ere urimelige strænge, ligesom det vel nærmest maa tilskrives denne Omstændighed, at de have viist sig uvirksomme til at forhindre Dueller, idet man praktisk er vejen tilbage for at bringe dem til Anvendelse. Om end Duellen maa ansees som en i og for sig forkastelig, og med en ordnet Retstilstand lidet stemmende, Art af Selvtægt, kan det formeentlig ikke benægtes, at den i sit Væsen og efter det Sindelag, de Paagjældende lægge for Dagen ved paa en saadan Maade at afgjøre deres Mellemværende, er saare forskjellig fra den almindelige Drabs- eller Voldsforbrydelse, og det vil derfor neppe heller være retfærdigt, ligesaa lidt som det vilde være praktisk hensigtsmæssigt, at bringe det af Duellantene udyste Forhold ind under de almindelige